

ELLERİM BAŞIMDA ...

İLK YAR

Pazartesi . . . Aklımın pek de alamadığı belki upuzun belki kısacık iki günün ertesi. ODTÜ’de grinin en koyusundan, serin, biraz da yağmurlu bir gün. Odamın penceresinden boşboş baktığım koyu grilikten istediğim tek şey beynimin sularını biraz olsun durultması. Kafamda durmadan uçuşan kelimeleri kullanarak Tomarza ve İncili’de yaşadıklarımı, gördüklerimi ve hissettiklerimi kağıda dökerek bir el istiyorum yüzüme vuran serin rüzgardan. Ve kendimi bilgisayar başında buluyorum. Biliyorum kelimeleri ne kadar süslersem süsleyeyim, cümleleri ne kadar devirisem devireyim istediğim vurguyu veremeyecek “anlatılamaz yaşanır” diyeceğim ama denemekte fayda var. . .

64 YİBO’dan sadece 3üne gidebilmiş olmak, 40 bininci kilometrenin son birkaç bininde belki herkesin garip duygularla bindiği o otobüste yerimi alabilmiş olmak bir son sınıf öğrencisi olarak kendime kızmama yetecek nedenlerdendi otobüse adımımı atarken.

Otobüste kayıtsız şartsız

çocuklarla olmaya giden, paylaşmaya giden, dönerken gözleri dolu dolu olacak abiler ablalar gördüm. Otobüs yol aldıkça ortaya çıkan sis inadına artarken bizim endişelenmememizi sağlayan İbrahim kaptandan önce ya da sonra neydi bilemiyorum ama içimden bazı seslerin kulağıma fısıldadığı hayatın değiştirilemeyecek o tek gerçeğini bile o kadar da korkunç göstermiyordu gözüme o gece. Varış saatimiz geciktikçe çocukların meraklı ve belki de biraz endişeli gözlerini görür gibi oluyordum.

Önümüzdeki iki geceyi geçireceğimiz yatakhaneye vardığımızda demir ranza ve dolaplarla ilk defa yüz göz olduğum günü, yaşımın burada bulunanlardan daha büyük olmasına rağmen hıçkırarak ağladığımı hatırlıyor, soğuk odanın duvarlarında nefesleri yankılanan bu güzel çocukları kucaklamak geliyordu içimden.

Bu sefer ekibimizde bir doktor adayı var... GATA 5. sınıftan katılan Cem. Cem, hiçbir zaman eksilmeyen gülümsemesiyle, coşku ve heyecanıyla çocukların o kadar çok sevgisini kazandı ki... Bu resim sadece ufak bir örnek...

Sabah bir kısmı genç kızlığa yeni yeni adım atan yatakhane arkadaşlarımızın sessiz olmaya çalışan ama kapının azizliğine uğrayan ayak sesleriyle uyanıyordum. Kapı gıcirtısının beni sinirlendirmeyeceği aklıma en son gelecek şeydi herhalde.

Elimdeki “Upwords” oyununa meraklı gözlerle bakan güzel gözlerin eşliğinde okula doğru giderken tüm heybeti ve karlı tepesiyle Erciyes çıkıveriyordu karşıma. Toprağın bile kırağıdan semsert olduğu bu yerde birçok çocuğun mont bile giymeden dolaşabilmesi beni hayretler içinde bırakırken çaktırmadan ellerimi nefesimle ısıtmaya çalışıyordum.

Kahvaltıdan hemen sonra getirdiklerimizi otobüsten indirirken hevesle uzanan elleri tatmin edebilmeyi başarabildik mi bilemiyorum ama yüreklere dokunmayı başardık sanıyorum.

Daha ilk derste olağanüstü çaba sarfetmeden “yükselen kelimeler” oyununu büyük bir başarı ile oynayabilen çocukları görmek arada çatlayan sesime ve heyecandan kuruyan boğazıma en minerallisinden bir bardak su oluveriyordu.

Bu resimdeki gönüllü arkadaşımız Zehra da Cem gibi projeye ilk defa katıldı. Etkinlik strateji oyunları. “Jenga” oynanıyor, Zehra’nın heyecanı çocuklardan daha fazla...

Cem’e asistanlık yaptığım ilkyardım dersinde içinde hangi duyguları barındırdığımı bilmeden atan kalbimi sırayla bir sürü çocuğa dinletirken heyecandan atışlarının hızlandığını farketdiğimde duymalarına yardımcı olduğumu bilmek beni keyiflendiriyordu. Belki de birçoğunun kafasında kendilerini doktor olarak görebilmelerini sağlayabildik.

Kağıt olimpiyatları için öğlen 15 kişilik öğrenci grubuyla birlikte erken yemek yedim. Arka masamda Yunus Emre oturuyor, daha doğrusu kendini sandalyenin üzereinde tutmaya çalışıyor ama pek de başarılı olamıyordu. “Sen ne olacaksın büyüyünce” diye

sorduğumda verdiği cevap sırasıyla “doktor” “cerrahi doktor” ve “kalp doktoru” ydu. Ardından “kalp doktoruna ne denir?” diye bir soru geliverdi. “Kardiyolog” dediğimde “karbiyolog mu?” derken kelimenin çok hoşuna gittiğini alev alev yanan gözlerinde görebilmiştim. Karbiyolog kelimesi de benim hoşuma gitmişti, her daim tepesi bembeyaz olan Erciyes’in soğuğu simgeleyen karı çocukların beynine kazıdığını hissettim. Belki de bir karbiyolog olacak olan Yunus Emre insanoğlunun hiç üşümemesini sağlayacak bir buluş yapacak kimbilir? Ya da ellerin soğuktan hiç etkilenmemesini sağlayan birşey bulup çatlayınca insana hissettirdiği o tiz acıdan kurtaracak yöre halkını.

Aklıma kazınan bir başka zehir zeka da Özkandı ki kağıt olimpiyatlarında birinci olan grubun bir üyesiydi. Kazandıklarını duyduğunda yerden havaya yarım metre sıçrayan ayakları ve ışııl ışıl olan gözlerini hangi fotoğraf makinesi aynı kare içinde aynı güzellikte verebilir?

Elleri Eciyes’in yürek delen soğuğuna sadece bir gün dayanabilmiş olan bir kişi olarak beni en çok mutlu eden şeylerden biri çatlayan bütün ellerin soğuğa inat birleşmesi ve bir ağızdan mutluluk türkülerinin

Bu resimde de projeye ilk defa katılan gönüllümüz Ayşe’yi görüyoruz... Hem YİBO’dan hem de Dadaloğlundan gelen çocuklarla öğle arasında serbest etkinlikte ter atarken, top yükseliyor, Erciyes’in zirvesini geçiyor ve Ayşe’ye ulaşıyor...

söylenmesiydi. Kimini duygulandıran kimini coşturan türküler ayaklarımızın altından kalkan toza inat yükseliyor herbir kelime bir ezgi oluyordu.

Hiçkimse “iyi geceler” demek istemiyordu ama soğuğu yumuşatamayacak da olsa güneş doğacak, yollar yine kucak açacaktı bize İncili’ye doğru.

Daha küçüktü İncili de okul da ama yürekler büyüklüğünden, özlemlerinden hiçbir şey yitirmemiş, kendilerini utangaç gözlere taşımıştı.

Kalemlerinin çantası delik oldupu için döküldüğünü söyleyip “bana çanta yok mu?” diyen minik bir yüreğe “sen de birinci olursan sana da çanta veririz hem de içi kitap

kalem dolu” deyip O’nu tatmin etmeye çalışsam da başarılı olup olmadığımı karar verememek köyden buruk ayrılamama neden oluyordu.

Yol boyu minik minik kesitler geçti gözlerimin önünden. Camdan gelen soğuk sınırlarımı bozsa da hayatın gerçeklerini, her projeden sonra “yaşadığım” o garip rüyayı hatırlatıyordu bana. Yine sisler arasından çıkıp geldik

Ankara’ya. Ankara bütün ışıklarını yakmış bizi bekliyordu. Apayrı bir dünyaydı sanki. Baktığım herşey anlamsız geliyor, kulaklarım araba seslerinden farklı sesler, tutulacak eller arıyordu.

Hayır bu gönüllümüz yeni değil, ama her defasında ilk defa projeye katılmış gibi heyecanını koruyan Öznur, İncili’de iki saatlik etkinliğin sonunda bile çocukların sevasini kazanmış, diğər gönüllülerimiz aibi ...

Otobüste arkadaşlarımı bıktırana kadar söylediğim o cümle “ellerim başımda başımın üstünde!” beynimi meşgul etmek için seçtiğim kurban cümleydi sadece ve beynimin belki de milyonda birini bile meşgul etmeyi beceremiyordu. Ellerimi başımın değil de gözlerimin üzerine koyup akmak isteyen gözyaşlarımı durdurduğumu söylemek samimiyetime ihanet değildir umarım. . .

Elleriniz hep çocuk yüreği üzerine olsun. . .

Şükran Saygı
İng. Öğrt.
www.ilkyar.org.tr
ilkyar@ilkyar.org.tr

Bir başka yeni, Volkan, akşam yemeğinde çocuklarla yemekler portakallar, herşey paylaşılıyor, sevgi en başta...